

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل معنا در تلقی عرفانی ابن ترکه اصفهانی

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهشهای ادب عرفانی (گوهر گویا)، دوره 16، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

حجت بوداقي - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات فارسی و زبان های خارجی، دانشگاه تبریز، تبریز، ایران

باقر صدری نیا - استاد زبان و ادبیات فارسی، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات فارسی و زبان های خارجی، دانشگاه تبریز، تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

بیان مسئله: صائن الدین علی معروف به ابن ترکه اصفهانی (۷۷۰-۸۳۵ ق.) یکی از فلاسفه و عارفان متأثر از مکتب ابن عربی است؛ ازاین رو معنا، زبان و لفظ را نیز در چارچوب وحدت وجود تبیین کرده است. در این پژوهش درباره مفاهیم مرکزی نظریه وی بحث می شود. روش: نگارندگان در این پژوهش کوشیده اند از رهگذر آثار و رسایل چاپی و مخطوط ابن ترکه، به روشی توصیفی تحلیلی، تبیین های معناشناختی و مولفه های مترتب بر آن را استخراج کنند و مفاهیم مرکزی نظریه وی را به بحث بگذارند. یافته ها و نتایج: نتایج حاصل از این پژوهش نشان می دهد وحدت وجود برای ابن ترکه امکانی فراهم آورده است تا بتواند ابعاد ناسوتی و تجریدی زبان را در کنار هم و در یک وحدت دیالکتیکی، تبیین و برپایه آن، نظریه اشعار را طرح ریزی کند. اشعار در دیدگاه ابن ترکه غایت خلقت آدمی است. انسان در عالم هستی در جایگاه اشعار قرار دارد. اشعار در آثار ابن ترکه به معنی آگاهانیدن است. اشعارکننده درواقع حقایق عالم ظهور را کشف می کند و رموز آن را درمی یابد؛ زیرا همه هستی کلمهالله است و انسان در مقام اشعار، قرائت کننده و بیانگر این کلمات است. ابن ترکه درپی آمیختن ابعاد تنزیهی و تشبیهی هستی، زبان ملفوظ را نیز، که امتداد نفس الرحمن در عالم اصغر است، دارای دو وجه جمالی و جلالی می داند و در همین راستا وضع الفاظ را نیز با تبیینی دوساحتی بررسی می کند.

کلمات کلیدی:

ابن ترکه، وحدت وجود، معنا، لفظ، وضع الفاظ، اشعار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1633516>

